

INTERVIEW SJIMMIE VEENHUIS

Een andere blik kleurt de wereld

Sjimmie Veenhuis baarde vorig jaar opzien met een knoppenmuur in Groningen. Vorige week bouwde hij een boekenwand in de bibliotheek van Appingedam. Zijn nieuwste werk is vanaf vandaag te zien in de tuin van Artphy bij Onstwedde.

JOEP VAN RUITEN

Het eerste wat opvalt in zijn atelier zijn plastic vouwkragen met elpees. Keurig op een rij, als ware het een installatie. Het tweede zijn rollen tape die aan de muur hangen, eveneens zorgvuldig gesorteerd, als een compositie. Het derde is een vierkante plaat van dibond, een 'blad', beplakt met materiaal dat aan waarschuwingsslint, verkeersborden en geo-metrie doet denken.

Hier, in de Biotoop in Haren, werkt een man die van orde en controle houdt. „Sorry voor de rommel”, zegt Sjimmie Veenhuis, zonder een spier in zijn gezicht te vertrekken.

Orde is een centraal gegeven in het werk van Veenhuis. Vorige week was de oplevering van een installatie voor de nieuwe bibliotheek van Appingedam: een wand met duizenden afgeschreven boeken, op kleur gesorteerd met hulp van vijftig geïnstrueerde scholieren van het Eemsdeltacollege.

Directe aanleiding voor het bezoek vormt eerdergenoemd 'blad'. Het blijkt het deel van een sculptuur die vanaf vandaag is te zien in de tuin van Artphy bij Onstwedde, 'een plek waar ontmoeten, verwonderen en exposeren van hedendaagse kunst centraal staan'. Veenhuis pakt zijn telefoon om te laten zien wat de bedoeling is: een grote en glimmende kubus van 3 bij 3 meter met lijnen

Sjimmie Veenhuis bij zijn kubus in de tuin van Artphy bij Onstwedde. FOTO PATRICK HUISMAN

die een werveling vormen.

„Ik ben op zoek naar een nieuwe toepassing van bestaand materiaal”, zegt hij. Die gedachte ging ook vooraf aan *Action>Reaction*, de licht-sculptuur die Veenhuis vorig jaar maakte voor het festivalterrein van Noorderzon in Groningen en dit jaar een tweede leven krijgt tijdens het Amsterdam Light Festival. Voor dat werk gebruikte hij het symbool van interactie: de knop. „Niet waarvoor hij oorspronkelijk bedacht is, om iets aan of uit te zetten, of als alarm, maar om het publiek gelegenheid te bieden er een nieuwe betekenis aan te geven.”

Veenhuis volgde eerst een toegestane opleiding grafische vormgeving en meldde zich daarna aan op de afdeling autonome beeldende kunst van Academie Minerva om te gaan schilderen. „Daar ontdekte ik dat anderen beter met verf uit de voeten konden dan ik. Daardoor be-

gon ik mij af te vragen wat mij nu echt interesseerde, wat mijn onderwerp was. Dat bleek het afbeelden zelf te zijn, het transformeren naar een voorstelling, het omzetten. Daarvoor hoef ik niet per se met verf te werken, dat kan ook met tape. Ik verf met tape.”

Het gesprek komt op kunst waar hij zich verwant mee voelt. „De ready made, vanwege de toevalligheid. De pop-art vanwege het gebruik van alledaagse materialen. En de nul-kunst vanwege het streven naar minimalisme.” Op kunstenaars die hem inspireren: Robert Zandvliet, Peter Struiken, Jan Schoonhoven, Richard Long, James Turrell.

Het gesprek komt ook op de bezigheid van het kijken. „Als ik naar mijn omgeving kijk, naar voorwerpen of objecten, vraag ik mij altijd af wat iets nog meer kan zijn”, zegt hij. „Volgens mij kan alles voor een anders iets anders zijn. Je merkt het soms pas als ergens een kleine draai aan wordt gegeven. Hoe kleiner hoe beter, zeg ik als kunstenaar. Maximale transformatie door minimale aanpassing.”

Zoekt hij de mogelijkheid van het afwijken, of ziet hij het? „Ik zie het”, zegt Veenhuis beslist. „Het gaat vanzelf. Hoe leg je zoiets uit? Ik ben ook drummer. Drummen heeft alles met ritme en structuur te maken. Ik denk niet dat ik gitarist zou kunnen zijn. Ook bij het drummen, bij het muziek maken, zijn er momenten waarop je niet meer hoeft na te denken. Waarop alles als een spirograaf in elkaar valt en blijkt te werken. Dat is heerlijk.”

Af en toe bekruipt Veenhuis het gevoel dat het vak van kunstenaar een arrogant beroep is. „Je dringt maar vanalles op. Daar hou ik eigen-

lijk niet van, ook omdat ik mij niet verheven wil voelen. Je zult mij niet horen beweren dat mensen niet goed kijken. Tegelijkertijd verbaas ik mij erover hoe snel mensen oordelen, en dan niet alleen op basis van wat ze zien. Toen ik in Appingedam met die scholieren bezig was dat boekenwandwerk te bouwen, bedacht ik dat het mogelijk moest zijn om mijn manier van kijken als beeldend kunstenaar te laten overlappen met maatschappijleer. Op het moment dat je op jonge leeftijd door beeldend kunst erop wordt gewezen dat je buurman een totaal andere kijk kan hebben op, bijvoorbeeld, een verkeersbord dan ben ik er van overtuigd dat je ook anders naar je buurman kunt kijken. Iedereen heeft een andere blik op de werkelijkheid en daarmee kleuren we de wereld.”

Twee jaar geleden had hij zijn eerste grote solotentoonstelling, in de galerie van ontwerper Piet Hein Eek in Eindhoven. Een expositie voor het Melklokaal in Heerenveen staat op stapel. Er zit een boek over zijn werk aan te komen. Het gaat goed met zijn kunstenaarschap, stelt Veenhuis tot zijn eigen verbazing vast. „Ik moet daar erg aan wennen. Ik kan het moeilijk *processen*, omdat ik er middenin zit en omdat ik het weinig kan sturen. Misschien moet ik dat ook helemaal niet doen. Alle mogelijkheden die tot iets leiden, zijn de moeite waard.”

De tentoonstelling *Ontdek de ruimte* met werk van onder meer Sjimmie Veenhuis is tot en met 27/5 te zien bij Artphy. Ruimte voor levenskunst Kempkebosweg 2, Onstwedde. Zie ook artphy.nl en sjimmieveenhuizen.nl

De boekenwand in de bibliotheek van Appingedam. FOTO JAN ZEEMAN